

NU VINE NICIODATĂ SINGURĂ!

Cu ilustrații vesele de
Saskia Gaymann

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase

Booklet
fiction

2023

Cuprins

Capitolul 1. O papă-păpădie	7
Capitolul 2. Oile stau mereu împreună!	17
Capitolul 3. O problemă numită Fabi	29
Capitolul 4. Oaia de culcare	41
Capitolul 5. Surpriza turbo-câh	54
Capitolul 6. Vecini înțelegători	69
Capitolul 7. Ziua bună!	88
Capitolul 8. Oițele mele	104
Capitolul 9. Cel mai tare cuvânt din lume	112

Capitolul 1

O papă-păpădie

— Ce drăguțe sunt! strigă Lola și le întinde oițelor un smoc de iarbă.

Și lui Bobi i se par drăguțe, dar nu ar spune niciodată acest cuvânt cu voce tare. Pentru că dacă vrei, așa ca Bobi, să devii agent secret când te faci mare, nu spui niciodată „drăguț”. Și totuși, i-ar plăcea și lui să le dea ceva de mâncare oițelor pe care el și sora lui le-au descoperit pe câmpul de la marginea orașului. Lola și Bobi culeg păpădii și smocuri de iarbă și le întind oițelor. Gurile se deschid, păpădiile și iarba dispar.

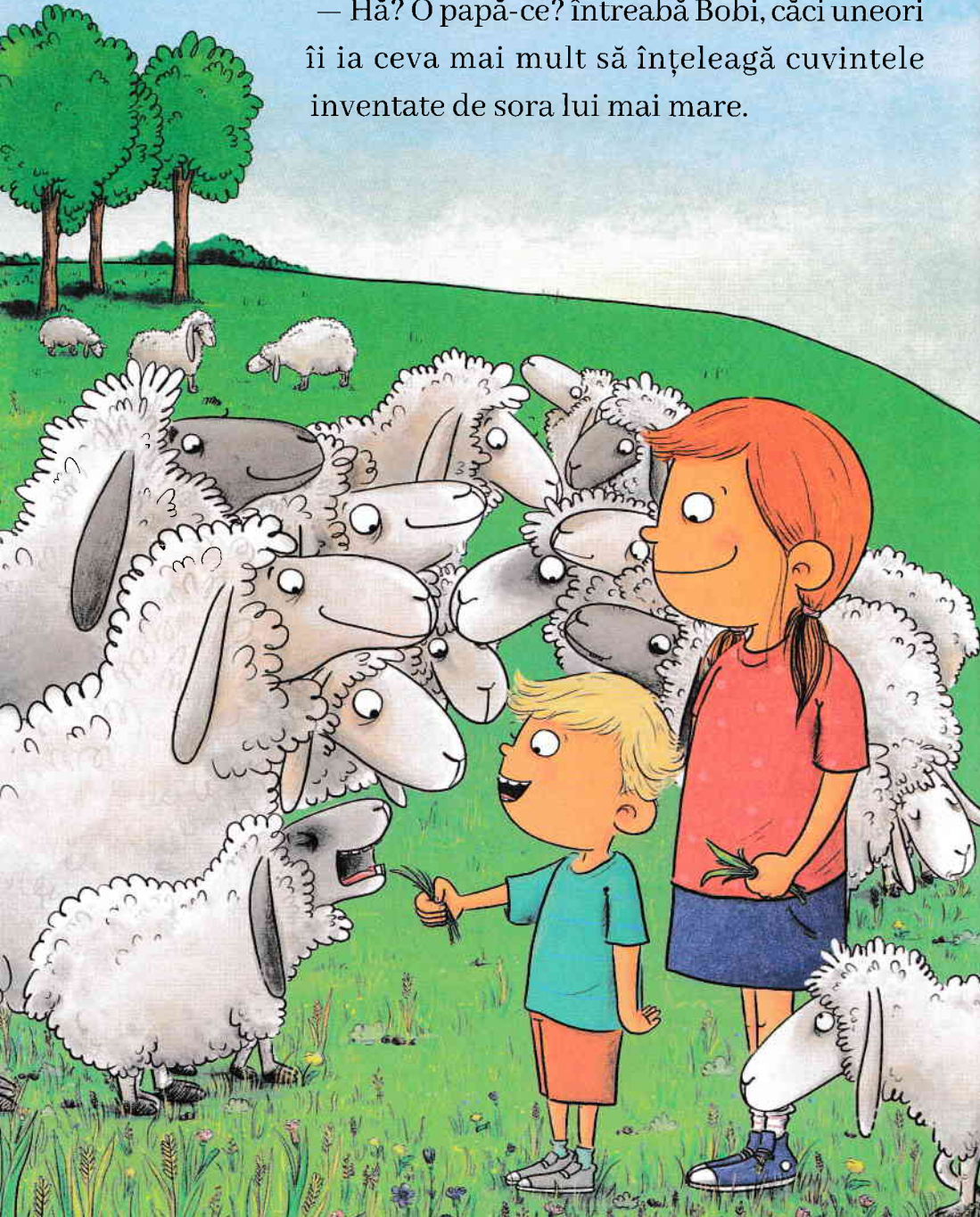
Se pare că oițelor le plac foarte mult păpădiile.

— Ești o adevărată papă-păpădie! îi spune Lola unei oi mai dolofane.

A inventat cuvântul pe loc. Lola e elevă în clasa a doua și pe deasupra mai e și inventatoare de cuvinte. Când se face mare, vrea să vândă toate cuvintele inventate și să câștige mulți bani.

— Hă? O papă-ce? întrebă Bobi, căci uneori îi ia ceva mai mult să înțeleagă cuvintele inventate de sora lui mai mare.

Lola spune din nou, clar, răspicat și apăsător:

— O papă-păpădie!

— Aaa! exclamă Bobi, puțin înciudat că nu a înțeles din prima.

De ce ține Lola neapărat să inventeze mereu cuvinte noi? Alea vechi ce au?

Soarele blând mângâie pielea celor doi copii. Cerul albastru este presărat cu ghemotoace albe de nori, iar câmpul, cu ghemotoace albe de lână.

Câmpul e așa de mare, încât Lola și Bobi nu au reușit niciodată să alerge de la un capăt la celălalt fără oprire. Începe chiar din spatele ultimelor trei case din oraș. E mărginit de o pădurice plină de ascunzători nemaipomenite și se termină în dreptul unui râu, unde au mers de multe ori la pescuit, dar unde nu au prins niciodată nimic.

Bobi privește pe deasupra ghemotoacelor de lână.

— Câte oi crezi că sunt aici?

— O sută? spune Lola.

— O mie? spune Bobi.

Întind mâinile ca să le mângâie, însă oile nu vor să fie mângâiate. Ar vrea mai degrabă niște păpădii sau margarete.

Și totuși, o oaie micuță se apropie curioasă și adulmecă mâna lui Bobi. Bobi se topește de bucurie, la fel ca în prima zi de vacanță de după grădiniță.

— Bună, oițo! zice el, mângâind-o.

Lola își afundă și ea cu grijă mâna în lâna ei groasă. Nu e așa de moale pe cât se aștepta, dar e plăcută la atingere și călduroasă și așa, cumva... Lola are nevoie de un cuvânt nou pentru asta:

— Extrapufoasă!

O mângâie pe spate și pe după urechi. Oița stă nemișcată. Când fetița se oprește din scărpinat, oaia o împunge cu botul.

Lola se bucură:

— Nu vrea să mă opresc! spune ea.

— Ce drăguț! strigă Bobi entuziasmat.

Drăguț?! Până la urmă tot i-a scăpat.

Fac cu schimbul: o dată mângâie Lola oița, iar Bobi adună iarbă și-i dă să mănânce. Apoi invers. Oiței îi place. Se apropie de ei. Când i se oferă o păpădie foarte gustoasă, face „Behehee!”. Sau poate că vrea să i se aducă alta mai repede. E greu de zis, dar pare mulțumită.

Bobi întoarce capul și privește în jur: pe deasupra oilor, peste câmpul întins și până în depărtare, spre vechea fabrică. Apoi se uită în cealaltă direcție, unde cotește râul și un pod se înalță spre cer.

— Nu văd niciun păstor.

— Cine are grijă de voi? întrebă Lola oaia.

Oaia mestecă impasibilă.

Lola se uită în stânga, unde începe orașul, apoi în dreapta, unde o cărare șerpuieste prin iarbă. Nu vede decât doi oameni ieșiți la plimbare și un bărbat care stă pe o bancă, cu ochii în telefon. Nimeni nu pare să le poarte oilor de grijă.

— Cred că se descurcă și singure, spune Lola.

Copiii continuă să culeagă flori și smocuri de iarbă.

— Acasă avem un balcon mare, pe care creștem verdețuri delicioase. Sigur ți-ar plăcea, îi spune Bobi oiței.

— Pătrunjel, busuioc, ceapă verde... înșiră Lola.

— Avem și morcovi, spune Bobi.

Oaia se linge pe buze.

— Iar pe jos, printre dalele de piatră, crește iarbă. Și chiar și păpădii, aproape ca pe câmp, adaugă Lola.

Apoi îi povestesc de mărul lor, de cele nouă căpățâni de salată și de cele treizeci și trei de răsaduri de roșii ale mamei, care nu mai cresc odată; de căsuța de păsări, de locul de cuibărit de sub vechea masă de lemn, de stropitoarea cu care se răcoresc în zilele zăpușitoare de vară. Nu le lipsește decât...

— ...O oaie, se gândește Lola. Ca animal de casă! Ce frumos ar fi!

Bobi e total de acord.

— Avem foarte multă mâncare pentru tine! îi explică el oii.

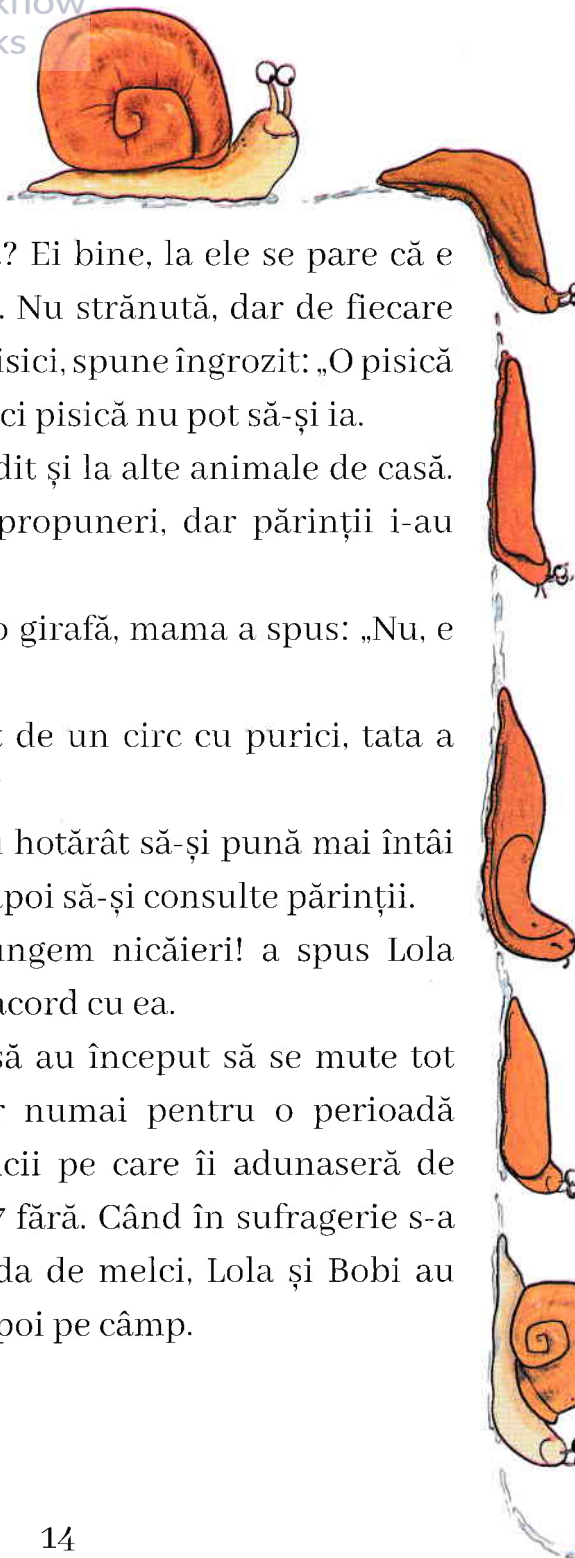
— Și putem să stăm îmbrățișați în locul de cuibărit. Chiar și iarna, spune Lola.

Oaia își freacă capul de burta ei, ca și când ar vrea să spună că e de acord.

Lola și Bobi își doresc de mult un animal de casă. Și dacă încă nu au unul, cu siguranță nu s-ar putea spune că e din vina lor.

Își doreau un câine. Așa că au invitat-o la ei acasă pe prietena lor, Mișa, cu cățelul ei. Cățelului i-a plăcut foarte mult locul mamei de pe canapea, așa că s-a instalat acolo. După ce Mișa și cățelul ei au plecat, mamei i-a curs nasul și a avut ochii roșii trei zile. De atunci nu mai poate sta pe canapea. Mama spune că e o reacție alergică. E alergică la câini și asta înseamnă că nu pot să-și ia un cățel.

Atunci poate o pisică? Ei bine, la ele se pare că e alergic tata – într-un fel. Nu strănută, dar de fiecare dată când vine vorba de pisici, spune îngrozit: „O pisică ar zgâria totul!“. Așa că nici pisică nu pot să-și ia.

Bobi și Lola s-au gândit și la alte animale de casă. Au venit cu mai multe propuneri, dar părinții i-au refuzat de fiecare dată.

Când Bobi a propus o girafă, mama a spus: „Nu, e prea mare.“

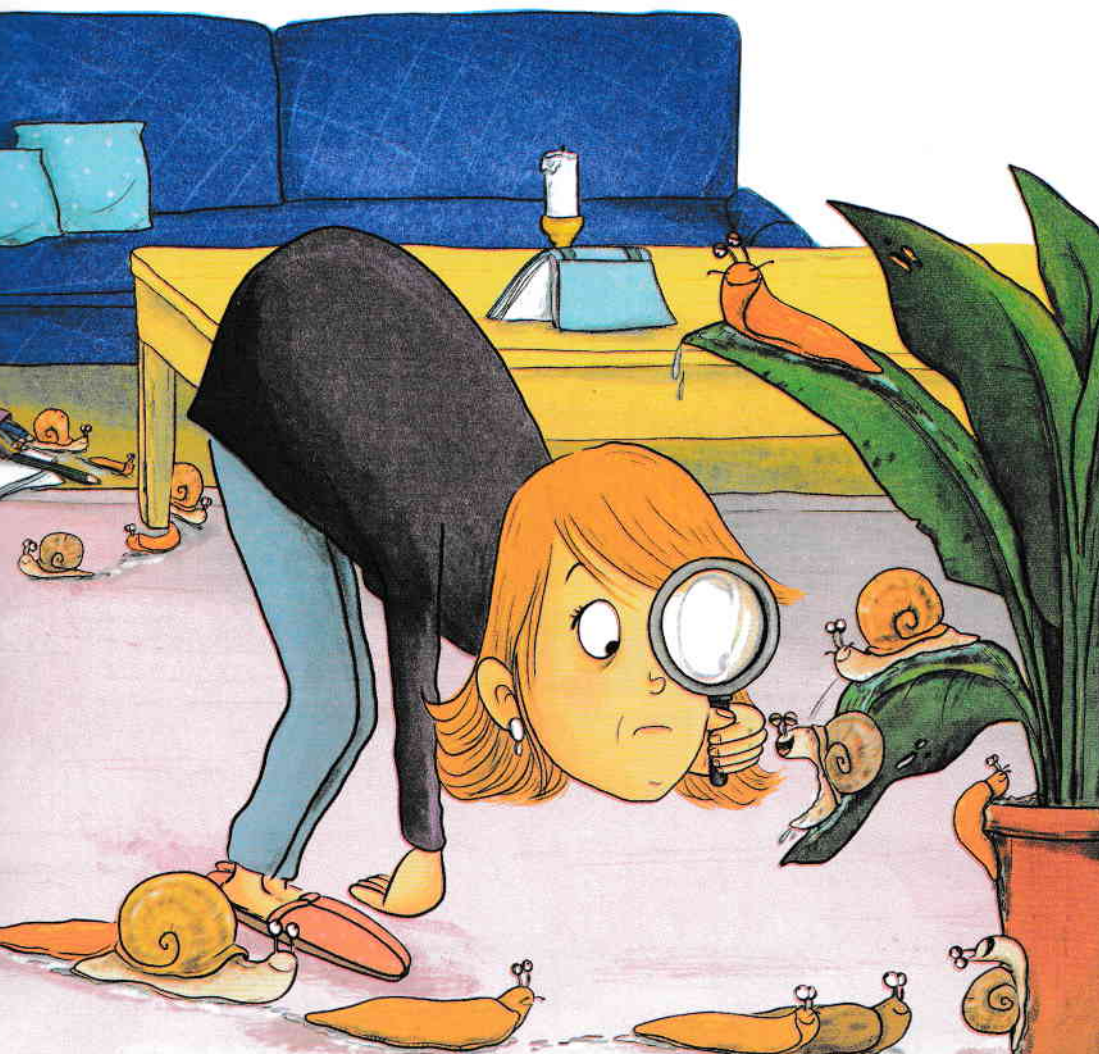
Când Lola a pomenit de un circ cu purici, tata a spus „Nu, sunt prea mici.“

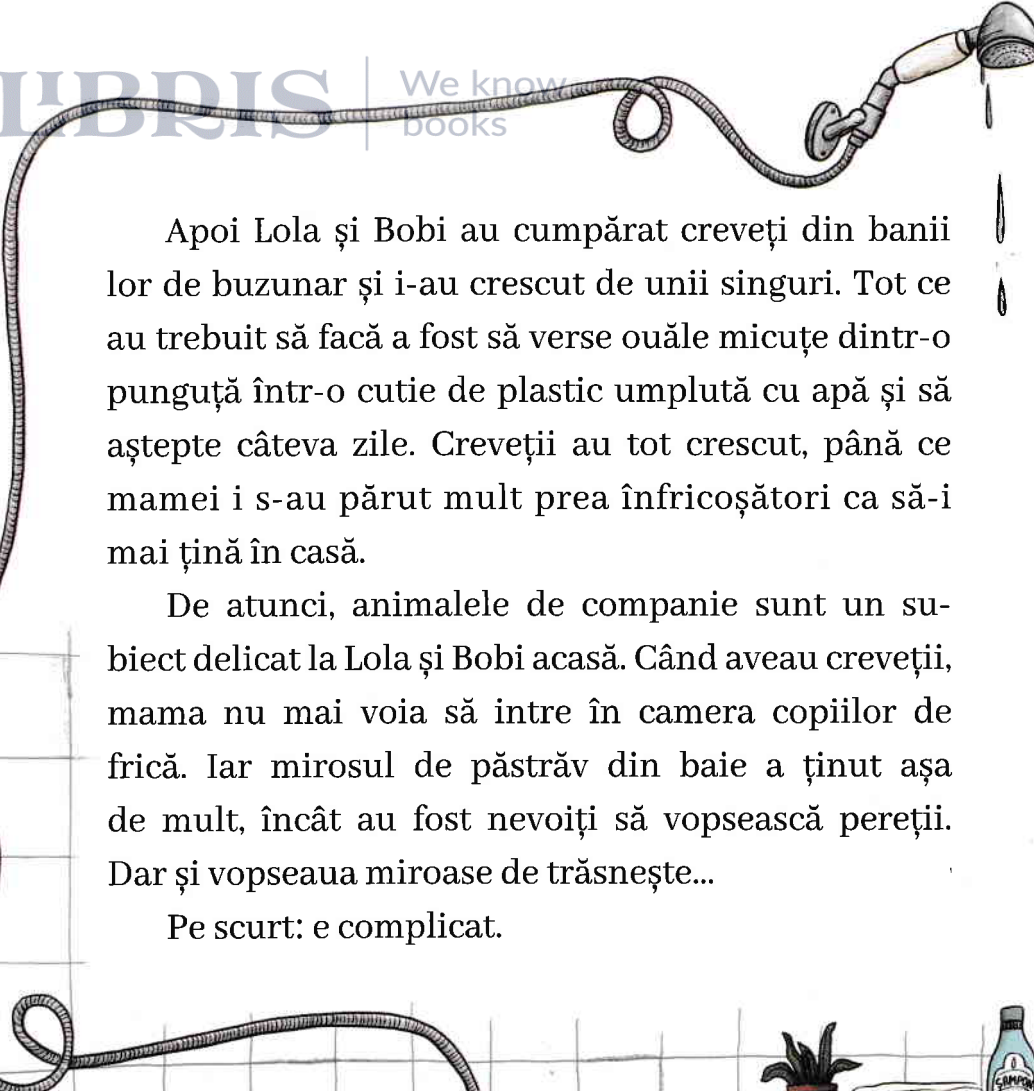
Așa că Lola și Bobi au hotărât să-și pună mai întâi ideile în practică și abia apoi să-și consulte părinții.

— Căci altfel nu ajungem nicăieri! a spus Lola necăjită și Bobi a fost de acord cu ea.

Și uite așa, la ei acasă au început să se mute tot felul de viețuitoare, dar numai pentru o perioadă scurtă. De exemplu, melcii pe care îi adunaseră de afară. 35 cu cochilie și 27 fără. Când în sufragerie s-a format ditamai autostrada de melci, Lola și Bobi au fost nevoiți să îi ducă înapoi pe câmp.

Au avut și pești, doi păstrăvi strălucitori, pe care îi pescuiseră dintr-un iaz. Însă deoarece tata a refuzat categoric să împartă cada cu ei, nu i-au putut păstra.

Apoi Lola și Bobi au cumpărat creveți din banii lor de buzunar și i-au crescut de unii singuri. Tot ce au trebuit să facă a fost să verse ouăle mici dintr-o punguță într-o cutie de plastic umplută cu apă și să aștepte câteva zile. Crevetii au tot crescut, până ce mamei i s-au părut mult prea înfricoșători ca să-i mai țină în casă.

De atunci, animalele de companie sunt un subiect delicat la Lola și Bobi acasă. Când aveau crevetii, mama nu mai voia să intre în camera copiilor de frică. Iar mirosul de păstrăv din baie a ținut așa de mult, încât au fost nevoiți să vopsească pereții. Dar și vopseaua miroase de trăsnește...

Pe scurt: e complicat.

